

Sygn. akt I CSK 231/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa [...] W. Spółki z o.o. z siedzibą w B.
przeciwko Agencji Mienia Wojskowego w W.
o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W., którym oddalono powództwo o zobowiązanie pozwanego do wydania mu amunicji artyleryjskiej wraz z wymaganą dokumentacją, niezbędną do jej odbioru i transportu. W skardze kasacyjnej powód zarzucił orzeczeniu Sądu drugiej instancji naruszenie art. 491 § 1 k.c. w zw. z umową Europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r., przepisów § 6 i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego trybu przekazywania mienia Skarbu Państwa Agencji Mienia Wojskowego (Dz.U. Nr 140, poz. 1482), art. 28 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz.U. Nr 199, poz. 1671), art. 18, 19 i 27 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. Nr 67, poz. 679), przepisu § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy, i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji, transporcie wewnątrzzakładowym oraz obrocie materiałem wybuchowym, w tym wyrobami pirotechnicznymi (Dz.U. Nr 163, poz. 1577) przez ich błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie w zw. z art. 353¹ i art. 58 k.c., a także naruszenie art. 491 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Na tej podstawie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz poprzedzającego go orzeczenia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie występuje w szczególności istotne zagadnienie prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Sposób sformułowania tego argumentu oraz jego rozwinięcie nie odpowiadają przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Problem wskazywany jako kwestia wymagająca

wykładni powinien zostać sprecyzowany przez dokładne określenie jego treści oraz wątpliwości, jakie wywołuje. Jedynie w takim wypadku Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, mógłby wyjaśnić tę kwestę – przyczyniając się tym samym do rozwoju prawa (celowi temu służy skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia pełniący zadania publiczne). Sformułowane przez skarżącego pytanie nie wskazuje nawet w sposób wyraźny i bezpośredni przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie się wyłoniło, a przedstawiana problematyka nie ma znaczenia uniwersalnego, a zatem jej rozstrzygnięcie nie przyczyniłoby się do rozwoju prawa przez stworzenie wzorca wykładni przydatnego przy rozpoznaniu innych podobnych rodzajowo spraw. Takie przedstawienie powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na uznanie, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie występuje także druga wskazana przez skarżącego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej występuje, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie. Skarżący powołujący się na oczywistą zasadność skargi ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera, w tym również wskazania przepisów, które w jego ocenie zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Skoro Sąd drugiej instancji przyjął, na podstawie wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych (art. 393³ § 3 k.p.c.), że istniała podstawa do odstąpienia od umowy, twierdzenie skarżącego o oczywistej zasadności skargi jest bezprzedmiotowe.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]